

И като ся изсмѣ съ гласъ, извика:--
Ето какво е любовьтъ!...

Туй открытіе, туй остро извикваніе, изсмиваніето, паднахъ като молнія връзъ главѣтъ на горкыйтъ Волскаго. Улюлъ ся... станъ като унесенъ, и паднахъ бы възникъ, ако да не бѣше ся уловилъ о капаето. Изгуби си за малко умътъ. И това само вспомни, че чу нѣщо истинско, доказателство отъ което нѣкои чувства бѣхъ почти изгладени отъ паметътъ му и които неможеше испърво да разбере. Но за какво бѣше думата? Какво чу той? Размышленіята му станяхъ като да ги носеше вѣтрѣтъ и ся плакняхъ около него, като вълны на разлюляно море. Главата му бѣше праздна. И казваше си въ себе си:-- Кой съмъ азъ? Дѣ съмъ азъ?... Прѣди малко бѣхъ сьрдить. Защо? Кой ми казваше нѣщо и ся смѣше? Кой е той?... И струваше му ся че всичко около него бѣ ся умѣчало уплашено, зидовеѣ на брѣгътъ,... и върховеѣ на костеновыѣ дръвѣ... всичко го гледаше смаяно... А камъніеѣ и дръветата и скалыѣ на горѣтъ видѣхъ всичко,... чухъ,... и разбрахъ всичко... и си давахъ знакъ едно на друго на-